

Magam Adom

Ötlet-Megvalósítás-Versenye-Kiadás

Az egésznek a kiindulása a nyomdaipari előkészítő szakmám vizsgamunkája volt. Még 2022 júliusában találtam az egyik boltban egy határidőnaplót, amire rámondtam, hogy „egyszer én is szeretnék egy ilyet csinálni”. Akkor még eléggé úgy éreztem, hogy kiscipőben járok tervezés terén, hiszen a kétéves felnőttképzés felénél tartottam. Aztán több napos gondolkodás után végre elhittem, hogy meg tudom csinálni. És végül, meg is csináltam.

Akkoriban a kezdő ötlet ez a bizonyos határidőnapló volt, és a bullet journalom, aminek azt oldalait 2022 januárja óta hétről-hétre majd hónapról hónapra rajzolgattam, tervezgettem, és töltöttem ki a terveimmel és a mindennapjaimmal. Ebből nagyon sok tapasztalatot gyűjtöttem szeptemberig, mert onnantól már kezdhettem a Magam Adomot.

A virágos tematika az egyértelmű volt. „A virágok is olyan törékenyek, mint az érzelmeink.” Az is, hogy az összes grafikai elemet magam akarom elkészíteni, hiszen a festés, ami igazán megnyugvást vitt a mindennapjaimba. Bármikor el akartam menekülni a világtól, mindig festettem. Legyen az délelőtt 10, délután öt vagy éjjel három óra.

Amikor elkezdtem a vizsgamunkám, akkor már több hónapja gyakoroltam az önismeretet, rendszeresen jártam terápiára, rengeteget módszert próbáltam ennek az útja felé. Így ebből a folyamatból mindenképpen bele akartam rakni, hogy mi volt az, ami a legtöbbet segített rajtam. A vezér gondolataim azok voltak, hogy még mielőtt elkezdtem volna ezt az egészet, mi segített volna? Így a három kedvencemet választottam. A legszebb pillanatok, hangulatkövető, és a szokáskövető.

Úgyhogy elsősorban a két évvel ezelőtti énemnek készítettem el.

Másodsorban azoknak, akik elvesztek, és szükségük van egy támpontra, hogy újra megtalálják magukat.

De ekkor még csak a vizsgamunkám volt.

Egy párszor persze megkérdejeleztem, és volt egy hónap, amikor egyáltalán nem nyúltam hozzá, mert nem tartottam jónak. Aztán lendületet vettem, csináltam az iskolában, majd a kollégiumban, utána hétvégén otthon is, és befejeztem.

Emlékszem, a leadási határidő előtt egy pár héttel még kérdezgettem a tanárait, hogy biztos jó? Nem túl giccses? Jó ez a koncepció? Természetes, hogy tele voltam kétségekkel, hiszen ez az a munka, ami meghatározta az elmúlt két évem hasznát, és tudását, amit szereztem.

Majd jött a Szakma Sztár, és ott helyt álltam mind a három fordulón.

A második fordulón, az elődöntőn volt a vizsgaremek bemutatója. A lámpalázam persze ilyenkor is előjött bennem, így kicsit belenyugodtam, hogy nem fogok továbbjutni. Bementem a terembe, és elkezdtem beszélni róla. A munkámról, aminek minden egyes szegletét ismertem, és szerettem. Úgyhogy túllendültem a lámpalázon, és szerintem az összes eddigi sulis felelésen, és érettségi szóbelin összesen nem éreztem magam ennyire magabiztosnak, mint itt, az elődöntőn a három vizsgabiztos előtt.

A harmadik forduló után pedig nemsokkal később jött a Szakma Sztár Fesztivál, aminek minden percét élveztem. A tömeget, hogy odajönnek, kérdeznek, feladatokat kell csinálni, és hogy ott az egész nyomdász közösség együtt dolgozik.

Majd a negyedik napon volt az eredményhirdetés. Az az adrenalin, amikor akkor volt, nagyon jó volt. Ahogy szól a zene, felsétálsz a színpadra, látod a tömeget, hogy mennyien vannak, gyorsan ver a szíved, és várod, hogy kimondják a neved, felsétálsz a dobogóra, majd megkapod az érmet, közben végig mosolyogsz, mert az ilyen pillanatot meg kell élni minél jobban, hogy sokáig benned maradjon, és hogy később visszaemlékezz rá, hogy igen, ezt is megcsináltad.

A dobogós eredményhirdetés után jött a nyomdász eredményhirdetés is, ahol a különböző szponzoroktól kaptunk ajándéksomagokat, gratulációt, elismerő szavakat, az okleveleket, emléklapot, és az állásajánlatot. De a legjobb az egészben a különdíj volt. Amikor bejelentették, hogy lett különdíj, és az az enyém, el sem hittem. Emlékszem, csak néztem értetlenül, hogy mi történik? És akkor mondták ki, hogy a vizsgamunkámat, a szeretett határidőnaplóm, amin hónapokig dolgoztam, ami még megkérdőjeleztem, hogy biztos jó? Amit majdnem feladtam, mert úgy éreztem, túl nagyon álmodtam.

Kiadják.

A boltokban lehet majd kapni, amit bárki megvehet, beleírhat, személyre szabhat. Ír a vonalakra, amiket húztam, kiszínezi a virágszirmokat, amit rajzoltam.

Ekkor voltam a legboldogabb, az érzés, amit akkor éreztem, leírhatatlan. Akkor egy pillanatra megszűnt a világ létezni, és csak próbáltam felfogni, hogy mit is jelent. Hogy ilyen fiatalon elértem ezt. Ezért mentem nyomdásznak, hogy egyszer a munkámat a boltok polcain lássam, hogy egyszer emberekhez eljuthasson. Ez volt az álmom 16 éves korom óta, és most, 21 évesen elértem, amire nem is számítottam, hogy ilyen hamar el fogok.

, hiszen olyannal foglalkoznék, amik még a nyomdász álmaim előtt is érdekelt, mégpedig az irodaszerekkel. Mivel mindig vonzott a kreatív alkotás, így már kisebbségek is sokszor jártam a békéscsabai üzletükbe, így tudtam, hogy mikkel foglalkoznak.

A verseny után egy héttel pedig el is kezdtünk a Pátriával közösen dolgozni a Magam Adomon. Aminek ekkor még nem ez volt a neve. A nyomda az eredeti három hónapos kiadásból egész éveset szeretett volna bele, így az utána lévő két hónapban szinte minden nap ezzel foglalkoztam. Vázlatoltam, festettem, jegyzeteltem, vártam, hogy megszáradjon a festék, és tudjak szkennelni, feldolgoztam a képeket, méreteztem és szerkesztettem. Nevet is kellett választani, aminek több változata is volt, mind például „Így fejlődöm”, „Ön-Magam”, „Ez vagyok”. És végül a Magam Adom lett.

Minden percét élveztem az elkészítésének.

Ezek után itt a Pátriában nagyon sok ember keze alatt átment, dolgoztak rajta, ami kicsit még mindig felfoghatatlan, hogy ennyien benne voltak, hogy ki legyen adva a kis határidőnaplóm.

Köszönöm a Pátria vezérigazgatójának, Orgován Katalinnak, hogy meglátta ezt a lehetőséget a határidőnaplómban és bennem.